

Uit het dagboek van Jonathan Harker:
Het kasteel van Dracula

4 mei

Eindelijk kom ik bij het kasteel van
Dracula aan.
Het kasteel ligt in de bergen.
Er zijn geen andere huizen in de buurt.
Ik ben moe.
Het was een lange reis vanuit Engeland
naar Transsylvanië.

Buiten is het donker.
Het is al bijna middernacht.
Alle ramen van het kasteel zijn donker.
Nergens brandt licht.
Misschien slaapt iedereen al.

Maar ineens gaat de deur open.
Een lange man doet open.
Hij heeft een zwarte mantel aan.

'Ik ben graaf Dracula', zegt hij.
Als ik zijn hand schud, voel ik dat die
heel koud is.
Ik ril.
Wat is dit voor een man?, denk ik.

Dracula glimlacht naar me.
Het is een vriendelijke glimlach.
'Welkom, komt u binnen', zegt hij.
Ik glimlach terug.
Natuurlijk hoef ik niet bang voor deze man
te zijn.
Hij heeft me zelf uitgenodigd.
Ik ga hem helpen om een huis te kopen in
Londen.

Even later zit ik met Dracula in de
eetkamer.
In de kachel brandt een groot vuur.
In het licht van de vlammen kan ik de
graaf wat beter zien.
Hij ziet er vreemd uit.
Zijn gezicht is heel wit, alsof hij ziek is.

Zijn wenkbrauwen zijn heel donker.
En zijn oren zijn heel puntig.
Hij heeft heel rode lippen.
En tussen zijn rode lippen steken twee
tanden uit.
Wat een rare tanden.
Zulke lange scherpe tanden heb ik nog
nooit gezien.

Dracula legt zijn handen op zijn knieën.
Wat een lange nagels.
Het lijken wel de nagels van een beest.
Dan wrijft hij zijn handen tegen elkaar.
Aan de binnenkant van zijn handen groeit
zwart haar!
De graaf lacht.
Wat ruikt zijn adem vies.

8 mei

De volgende ochtend komt Dracula zonder
te kloppen mijn kamer binnen.

Ik sta me net voor de spiegel te scheren.
Dracula gaat naast me staan. En legt een
hand op mijn schouder.
Ik voel zijn hand.
Maar als ik in de spiegel kijk, zie ik de
graaf niet.
Ik zie alleen mezelf in de spiegel.
Hoe kan dat?

Ik voel de hand van Dracula bij mijn keel.
Wat doet hij nu?
Ik schrik zo erg dat ik mezelf in mijn kin
snijd.
Mijn kin bloedt.
Dracula kijkt naar me en naar het bloed op
mijn kin.
Opeens probeert hij me bij mijn keel te
grijpen.

Ik stap achteruit ...
Zijn hand raakt het kruisje dat aan mijn
ketting hangt
Hij schrikt.

En hij loopt zonder iets te zeggen de kamer uit.

Trillend kijk ik naar mezelf in de spiegel.

Wat is er aan de hand met Dracula?

Waarom zag ik hem niet in de spiegel?

En waarom wilde hij me bij mijn keel grijpen?

Pas na een tijd durf ik mijn kamer uit te komen.

Ik ga naar beneden om te ontbijten.

Na het ontbijt wil ik naar buiten om een wandeling te maken.

Even weg uit dit kasteel. Weg van de graaf.

Maar als ik de deur open wil maken, zit die op slot.

Ik probeer een andere deur, maar die zit ook op slot.

Ik probeer alle deuren.

Maar geen enkele deur in het kasteel gaat open.

Hoe kom ik hier ooit nog weg?
O, ik wou dat ik nooit naar deze plek was
gegaan!
Dit kasteel is een gevangenis.

12 mei

's Avonds zie ik iets verschrikkelijks.
Ik loop de trappen op tot ik helemaal
boven ben.
Dan kijk ik naar beneden.
Het kasteel ziet er mooi uit, zo in het licht
van de maan.

Recht onder mij brandt licht.
Dat is het raam van de slaapkamer van
Dracula.
Daar ben ik dus vlak boven.
Ik buig voorover. En dan zie ik iets
vreemds:
Dracula klimt uit het raam.
Ik kan mijn ogen niet geloven!

Eerst denk ik dat ik het niet goed zie.
Want zoveel licht geeft de maan natuurlijk
niet.
Maar nee, het is echt.
Dracula kruipt ondersteboven omlaag,
langs de muur.
Hij kruipt heel snel naar beneden.
Wat is dit voor een man?
Hoe kan dit?
Ik ken niemand die tegen een muur kan
kruipen.

15 mei

Ik loop veel rond in het kasteel.
Vandaag heb ik een lege kamer ontdekt.
Ik moet er in slaap zijn gevallen.
Want opeens word ik wakker.
Het is al donker.
Maar toch kan ik wel wat zien. Dat komt
door het licht van de maan.

Er komen drie vrouwen naar mij toe.
Ze glimlachen naar me.
Hun tanden zijn heel wit.
Ze schitteren in het licht van de maan.
Even wil ik naar de vrouwen toe lopen.
Ik wil ze aanraken.
Maar er klopt iets niet aan deze vrouwen.
Dan zie ik het: ze laten geen schaduw op
de vloer achter.

Een van de vrouwen komt heel dichtbij ...
Ik voel haar adem in mijn gezicht.
Haar tanden gaan langs mijn hals!
Opeens staat daar Dracula.
Zijn ogen zijn rood. Bloedrood.
Hij kijkt heel boos en trekt de vrouw bij
mij weg.

Plotseling zijn ze alle vier weg:
de drie vrouwen en de graaf.
Waar zijn ze ineens heen?
Er is helemaal geen deur opengedaan.

Het lijkt wel of ze onzichtbaar zijn
geworden.
Misschien heb ik gedroomd.
Dit kan toch niet echt zijn gebeurd?
Maar ik weet dat het wel echt was.
Ik ben zo bang.

18 mei

Ik moet van Dracula een brief schrijven.
'Zet er maar in dat je eind juni teruggaat
naar Engeland', zegt hij.
Ik schrijf op wat hij zegt.
'Deze brief verstuur ik naar Engeland',
zegt Dracula.
'Naar je baas. Ik wil niet dat hij zich
zorgen maakt.
Straks komt hij je nog zoeken.'